

og det maa formodes, at det snart nærmer sig to. Der er altsaa voksende Udgifter for Statskassen og samtidig mangelfulde Forhold for Teatret. Jeg er, uden i mindst Maade at ville rette Bebrejdelser mod nogen enkelt Person, hverken nu eller før, tilbøjelig til at sige, at det er en ren Augiasstald, hvor der kræves en Herkules, der kan muge ud. Jeg vil haabe, at den højtærede Undervisningsminister, naar dette Spørgsmaal kommer frem for Rigsdagen gennem Loven om det kongelige Teater, maa vise sig at være den Herkules, der er i Stand til at rydde op i Augiasstalden. Det vil neppe kunne ske ved eet Slag; men en Forandring maa der ske, hvis vi ikke vedblivende skal se dette Underskud stige.

Mange ærede Medlemmer har talt om Prisstigningen, dette saare vigtige Omraade, der i høj Grad maa interessere os alle, og som i særlig Grad maa ligge Arbejderne paa Hjerte. Jeg vil der sige, at det er umuligt nogen Sinde at opnaa social Fred under de nuværende Forhold, medmindre man kommer bort fra de vældige Prisstigninger, der ganske naturligt fører voksende Krav om bedre Løn med sig. Der er et enkelt Moment, som et æret Medlem fremdrog her, og som jeg ogsaa gerne vil drage frem for det høje Ting, skønt jeg ikke selv er i Stand til at afgøre, om der deri ligger nogen Mulighed for Forbedring med Hensyn til Levnedsmiddelforsyningen i de større Byer. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at de forekellige Fragtsatser stimulerede Levnedsmiddelforsyningen til at pege paa, at Fragterne fra de fjernere liggende Steder nødvendigvis maatte gøre Varen dyrere; det skyder man sig ind under, og det ærede Medlem foreslog derfor, at man skulde have ensartede Fragter paa Levnedsmidlerne til de større Byer, for at man ikke skulde have det at skyde sig ind under. Han mente, at man derved vilde være i Stand til at skaffe billigere Levnedsmidler, f. Eks. Mælk, paa hvilken der ligger saa megen Vægt. Den vilde derved kunne leveres til en rimeligere Pris end nu.

I sidste Linie, naar der er Tale om den sociale Misère og de økonomiske Vanskeligheder, kommer man til de store Krav om Jorden og Socialiseringen. Der er blevet holdt et indgaaende Foredrag herom af det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, der har udtalt sig med den Sagkundskab, med hvilken han er i Stand til at tale som Husmændenes Fører. Vi andre, der ikke hører til Bondestanden, men ikke desto mindre undertiden kan føre vore Aner tilbage til Landet, og som under alle Om-

stændigheder har Lov til at have den store Kærlighed til Naturen, mener ogsaa, at den væsentligste Løftestang til at forbedre Kaarene i vort gamle Land er en Løsning af Jordspørgsmaalet. Det sociale Spørgsmaal løses ikke, uden at Jordspørgsmaalet bliver løst. Kravet om Jorden og Spørgsmaalet om Socialisering er et af Tidens mest moderne og vigtigste Krav. Det trænger sig paa. Det kan ikke nytte noget, at man vil raabe Utopi efter Socialdemokratiet. Disse Spørgsmaal er rykket os for nær, de sætter Lidenskaberne i Bevægelse, de kaster undertiden en blodrød Skygge hen over Samfundet. Det er rykket os for nær til, at man længere kan undskylde sig med, at disse Tanker er Utopier; thi, mine Herrer, der eksisterer i Virkeligheden kun en eneste Utopi, og det er den, der mener, at man kan opretholde det, der er. Det er Utopi. De konservative Partier, der mener, at Opretholdelsen af den nuværende Samfundstilstand er den virkelig ægte Politik og den rette Fædrelandskærlighed, de faar at vide, at det er en sørgelig Utopi, som i Længden ikke vil kunne opretholdes, og som selve Europas Historie i Øjeblikket stærkt modsiger. Derfor vil jeg pege paa noget, der for mig staar som i og for sig meget ejendommeligt, naar jeg ser tilbage paa mange Aars Agitation, at medens man i 80erne sagde om Socialdemokraterne, at de var Samfundsopløsere, Samfundsoprørere, Ejendomsforstyrre, og hvilke herlige Ord man nu ellers havde tilovers for os, saa siger man nu undertiden fra konservativ Side: For alt i Verden, I maa endelig hjælpe Samfundet til stadig at opretholde sin Eksistens, I maa være Modstandere af Bolschevismen, I maa forhindre, at Anarkiet vælter ind over os. Man betragter os nu som Samfundsopretholdere, Samfundsstøtter, medens man før betragtede os som de simpleste Oprørere. Ja, Tiderne skifter. Der er noget i dette, ærede Medlemmer, at vi i Virkeligheden vil være Ordenens Opretholdere. Men det koster noget. Det koster intet mindre end at gennemføre adskillige af de Krav, som maa gennemføres, for at Ordenen kan opretholdes. Om disse Kravs Gennemførelse bliver en Bro til selve den socialistiske Samfundsordning, interesserer mig i denne Forbindelse ikke saa stærkt nu. Det interesserer mig i Principet, i Teorien, selvfølgelig. Men mest interesserer det mig, at man rækker dem, der lever under umilde Kaar, en stærk og hjælpende Haand, og for at dette kan naas, har jeg for saa vidt ogsaa rettet min Tale til ærede Modstandere,